

denne Aften hvilede over Naturen. Solen var ved at gaa ned. Ovre i Sverig lyste et Par Ruder med det blodige Skær, der blandt Egnens indfødte Befolkning gælder for Tegn paa kommende Uvejr. Indtil langt imod Nord var begge Kystlinjerne skarpt optrukne. Hveen traadte saa tydeligt frem, at man kunde se Søen brydes under dens solluende Grusskrænter. Langs den sællandske Kyst var Vandet til Trods for Blæsten næsten roligt, ja lige under Stranden var det adskillige Steder aldeles spejlblankt, saa Badebroer og Villahaver tegnede sig deri. Men ude paa Dybet gik mørkeblaa Bølger, hvorover hist og her en Skumtop saaes som en hvilende Maage. Nogle Lystbaade tumlede sig derude for halvrebede Sejl. En grønmalet Damper gik støt op ad Løbet og varskoede Baadene med hæse Stød i Dampfløjten. Den tykke Kulrøg blev hængende over den som en svævende Sky, der fangede Solnedgangsskæret og trak en skummel Skygge henover Vandet.

Per kom ved dette Syn til at tænke paa Fritjof. Han gav sig tilsidst til at tale om ham, og Jakobe fortalte da, at hun for nogle Dage siden havde set ham paa Østergade.

»Saa er han her i Byen!« sagde Per paa een-gang livlig interesseret.

»Det skal jeg ikke kunne sige. Han fører jo en underlig vagabonderende Tilværelse, den Mand.